

stillerens eget Forslag til § 2, som er blevet forfattet, men ogsaa til Udvalgets Forslag; hvis det, som den ærede Ordfører yttrede, blot var stillet til Forslagsstillerens eget Forslag, som er forfattet, kunde det ikke nu komme i Betragtning.

Ordføreren: Ja, det antager jeg ogsaa.

Steffensen: Det var med Hensyn til § 3, at jeg vilde tillade mig at gjøre det ærede Thing opmærksom paa det, som staaer paa Afstemningslisten under Nr. 14. Jeg kan ikke indsee, at dette godt kan lade sig udføre paa den Maade, at Pengene skal betales ud, og at Skjædet ikke skal være gjældende, thi naar Pengene ere betalte, vilde man dog gjerne have Beviis derfor. Naar det var Tilfældet, at han selv havde Pengene, som skulde kjøbe Stedet, tror jeg vel det kunde lade sig gjøre, efter den Forklaring, jeg har hørt af den ærede Ordfører, at Pengene kunde sendes til Justitsministeriet og Sagen saaledes blive berigtiget; men dersom han skulde laane Pengene, og mange Penge, hvilket paa de fleste Steder vil blive Tilfældet, til den $\frac{1}{4}$, som skal udredes, kan jeg ikke indsee, at han kan faae Pengene før han kan give Beviis, og det kan han jo ikke, førend han har faaet Beviis for, at Kjøbesummen er berigtiget. Jeg tror derfor, at det maatte kunne lade sig gjøre, at Justitsministeriet udstedte Bemyndigelse til Personer paa Stedet i Tilfælde af, at vedkommende EendomsBesidder var kvalificeret til selv at modtage Pengene, til at modtage Pengene og give Beviis for Pengene, saa at Skjædet kunde gjælde fra den Dag af Pengene bleve betalte, saa den, som forstrækker ham med Penge, kan faae Beviis for dem, og han kan jo ikke faae tilstrækkeligt Beviis saalænge Pantet ikke er til fuldkommen Raadighed for den, som skal modtage Stedet. — Det var kun denne korte Bemærkning, jeg skulde tillade mig at gjøre, om der ikke ved en Omredaction kunde stee en nyere Forklaring, saaledes, at det ene kunde forenes med det andet.

Justitsministeren: Jeg kan ved det Affnit, som foreligger til Behandling, i det Væsentlige henholde mig til, hvad jeg tillod mig at yttre under Sagens første Behandling, og der er kun et Par enkelte Punkter, som jeg

skal tillade mig her at berøre igjen. Forsaavidt det ærede Udvalg dog synes tilbøieligt til at gaae ind paa det Endringsforslag, som er kommet med Hensyn til Udvalgets Forslag til § 4, om at de 20 pCt. af Kjøbesummen, som derefter skulde tilfalde Besidderen, skulde nedsettes til 10 pCt., forsaavidt de ikke kunne udredes, uden at der derved vilde afgaae en Deel af det Beløb, som efter den antagne § 2 skal tilfalde Lehnene, og Procentbeløbet kun stige til 20 pCt., naar denne Kjøbesum i sin Heelhed vilde tilfalde Lehnet eller Fideicommisset — mener jeg, at det altid vilde være en Forbedring; thi jeg antager, at 20 pCt. vil være en stor Afgang i det Beløb, som med Rette tilkommer Familiebesiddelsen. Men hvad jeg fornemmelig her tør bemærke er, at jeg, som jeg tidligere ved Sagens forrige Behandling berørte; maa antage, at det ikke har været Udvalgets Mening, at de indkomne Kjøbesummer skulde staae under Justitsministeriets Bestyrelse. Naar man sammenholder Udvalgets Lovforslags § 3 — saaledes som det idag nærmere er udviklet af den ærede Ordfører, hvorledes man har tænkt sig, at der kunde forholdes med Kjøbesummernes Indsendelse til Justitsministeriet — med § 5, hvori der staaer, at Beløbet af Kjøbesummen skal betragtes som en Fideicommisscapital under Justitsministeriets Bestyrelse, kunde det see ud som om Justitsministeriet skulde staae i samme Forhold til disse samtlige Kjøbesummer, som Overformyndertiet staaer med Hensyn til Bestyrelsen af de derunder henlagte Capitaler. Men jeg kan paa ingen Maade antage, at dette har været Meningen; thi foruden at det vilde blive et ganske overordentligt besværligt, ja næsten uoverkommeligt Arbejde for Justitsministeriet, er det ogsaa desforuden klart, at det vilde være uhenftsmæssigt; thi det er jo ønskeligt, at de Capitaler, som maatte komme ind, kunde komme til Udlaan paa forskjellige Steder rundt om i Landet, hvort Capitalerne blive disponible (Ja!), og det ligger i Sagens Natur, at naar Bestyrelsen af Capitalerne skulde centraliseres under Justitsministeriet, vilde man ikke være istand til at udlaane Capitaler i mange smaa Summer, men man maatte da søge, forsaavidt muligt, at holde sig til enkelte større Pant